

[Indenrigsministeren.]

syntes at ville kritisere, at det i § 21 bestemmes, at Indkomstskatten forhøjes eller nedsættes efter Udligningsfondens Behov. Men en saadan Bestemmelse er jo nødvendig, hvis Reformen skal hvile i sig selv. Forskydninger i Ejendomsværdier, i Formue- og Indtægtsforhold kan jo medføre, at det samlede Skatteprovenu ændres, uden at de Udgifter, der skal dækkes, ændres, eller det omvendte kan ske. Og netop ud fra det ærede Medlems Grundsyn skulde det ærede Medlem være tilfreds med, at det er Indkomstskatterne, jeg har foreslaaet skulde afpasses, og ikke Ejendomsskatterne. Naar jeg har gjort det, saa er det, fordi netop derigennem gøres Ordningen bevægelig efter de skiftende Konjunkturer i de forskellige Erhverv eller de forskellige Egne af Landet. En Krise eller en mindre gunstig Stilling inden for et Erhverv medfører i Henhold til dette Forslag automatisk, at Byrderne forskyder sig i rigtig Retning, bort fra Kriseramraadet og over, hvor Krisen ikke er.

Saa fojede det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen den paa en Maade morsomme Bemærkning til, at hvis man ude i Landkommuner fik stigende Indkomster, saa vilde Skatten jo ogsaa forskyde sig derefter, det vilde ikke kunne undgaas. Nej, det kan det ikke, men jeg kan ikke tjene det ærede Medlem i at forelægge et Forslag om Indkomstskat, der gaar ud paa, at naar Indkomsterne stiger inden for et enkelt Erhverv eller inden for visse Dele af Landet, saa skal denne Skat ikke gælde for saadanne stigende Indkomster.
(Edvard Sørensen: Det har jeg heller ikke bedt om, Hr. Minister!). Nej, men det var som en Anke imod Forslaget, det ærede Medlem fremsatte det, og i hvert Tilfælde — og det er vel det afgørende — ved jeg, og det kan det ærede Medlem ikke bestride, at den Indkomstskatteskala og den Indkomstskat, der her er foreslaaet, i Sandhed ikke forfordeler Landkommunerne.

Maa jeg med Hensyn til dette Punkt i § 21 sige til det ærede Medlem Hr. Kristen Amby, at jeg finder ikke, at de Betænklichkeiten, det ærede Medlem havde — og de var jo egentlig af mere principiel Karakter —, har nogen Baggrund. Det er jo nemlig ikke saadan, at det er vilkaarligt, det, der sker med Hensyn til en eventuelt Forhøjelse af denne

Indkomstskatteskala, Regeringen kan ikke handle vilkaarligt i denne Sag. Og hvordan er det under de nuværende Forhold? Skiftende Udgifter og vekslende Skatteevne fører jo hvert eneste Aar med sig, at de kommunale Skatter stiger og falder i Kommunerne i Henhold til een Gang fastsatte Regler og uden særlig lovmæssig Bevilgning. Det her foreslaaede er i Virkeligheden ikke andet end Overføring paa det fælleskommunale Omraade af nøjagtig det samme, som ogsaa nu foregaar i Henhold til een Gang fastslaaede Skatteregler i Kommunerne. Men i øvrigt har vi jo allerede paa et isoleret Omraade noget tilsvarende vedrørende Staten. Statstilskuddet, der aarligt betales til Amtskommunerne, er jo ogsaa en Nedsættelse af Skatterne, et Tilskud gennem Statsmidlerne, der kun bevilges rent formelt hvert Aar paa Finansloven — det er fastslaaet paa Forhaand een Gang for alle i en Lov. Det forekommer mig, altsaa, som det fremgaar af de Udtalelser, jeg her har fremsat, at paa de faa Punkter, hvor det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen har fremsat reelle Indvendinger, har disse Indvendinger ikke været beføjede.

Jeg vil gerne knytte enkelte Bemærkninger til det ærede Medlems Udtalelse vedrørende Venstres Forslag, som her foreligger, og jeg skal først omtale Venstres Amtsskatteforslag. Jeg vil som Udgangspunkt herfor bede om, at man erindrer den gældende Ordnings Grundprincipper. Den gældende Ordnings Grundprincipper med Hensyn til Amtsejendomsbeskatningen er, at under Erhvervsforhold for Landbruget, som vi havde f. Eks. i 1932—33, skal der ske en Nedsættelse af Amtsejendomsskatterne med 20 Mill. Kr. Det vil i Virkeligheden sige en Nedsættelse i en saadan Krisetid med $\frac{4}{5}$ af samtlige Amtsskatter. Og paa den anden Side, under Erhvervsforhold som dem, vi havde i Landbruget i 1929, som man jo ser tilbage paa med megen Tilfredshed fra alle Sider, skal Skatterne være vendt tilbage igen, for da er det i Sandhed normale Tilstande set ud fra Ønsket om rimelige Forrentningsvilkaar i Landbruget. Men mellem de to Yderpunkter ligger en Skala efter de skiftende Konjunkturer, en Skala, der f. Eks. fører med sig, at under de Vilkaar, Landbruget arbejder under i Dag, nedsættes